

Pojava anđela

14.04.

Trudna sam.

Kako dobar osjećaj. Toliko sam to željela, toliko smo suprug i ja to očekivali, toliko se trudili. Više od prosječnog para. Ne, ne hvalim se našim seksualnim podvizima samo iznosim činjenice.

Jedanaest puta podvrgnuti smo umjetnoj oplodni.

I kao što je to uvijek u životu, trud se isplati, čekamo bebu i našoj sreći nema kraja.

14.06.

Nisam više trudna...

Našoj sreći došao je kraj. Naša beba, otišla je iz mog krila, iz mog naručja i prije nego što sam je uspjela zagrliti, zaštititi, uživati u njoj...

Suze se miješaju s ljutnjom. Pa zar se nismo dovoljno trudili? Zar smo to zbilja zaslužili? Ili možda ja nisam učinila sve? Iako sam pila one užasne tablete, iako mi se cijelo tijelo deformiralo od hormona, iako su me ubadali i vadili jajne stanice, iako sam ležala satima nakon odnosa sa nogama u zraku jer će to navodno zadržati plod...

14.09.

Probudila me zvonjava telefona. Ma jesam li uopće spavala?

I u snu sam se spremala za ovaj datum.

Zvoni i dalje. Neka zvoni...

Da je bilo sreće danas bih otišla u rodilište, postala bih majka. Ali nije bilo sreće.

Izvlačim se iz kreveta jer taj prokleti telefon ne prestaje zvoniti i toliko me živcira da ne mogu ostati u krevetu ni pokrivena dekom i jastukom preko glave.

„Halo“ grubo se javim. S mislima o tome tko me smeta, i zašto?

„Zlatni cekin ovdje, imamo za vas prekrasnog dječaćića, ako ste još uvijek zainteresirani.“

Dječaćića, ma tko zove, je li ovo san ili java?

Tko li se poigrava sa mnom? Tko mi je ušao u glavu, u mozak pa zna moje misli i želje?

„Halo, čujete li me? gospođa Ankica pri telefonu. Jeste li me zaboravili? Ja sam socijalna radnica iz Zlatnog cekina, sjećate se ... ili ste se možda predomislili?... Dobro, nema veze, svako dobro vam želim ... doviđenja.“

Tu-tu, tu-tu – prenuo me zvuk iz telefonske slušalice.

Znači li to da sam ja razgovarala s nekim? Znači li da je informacija o pojavi dječaćića istinita, a ne neka moja uobrazilja?

Koga sada da zovem, muža ili Zlatni cekin?

Možda bolje njih? A možda bolje njega?

O Bože, tko zna što je bolje?

Spuštam slušalicu. Pokušavam dobiti na vremenu.

Telefon ponovno zvoni. Jesam li spremna za novi razgovor?

Hoću li ikada biti spremna?

Javljam se.

„Draga, nisam te htio buditi jutros, nemirno si spavala. Kako si sada?“ vedro zvuči moj suprug.

„Ma zbunjena sam, zvali su iz Zlatnog cekina, kažu da imaju dječaćića za nas.“

„O pa to je sjajno, kad možemo otići po njega?“ Iznenadio me brzim odgovorom.

„Idem provjeriti pa ti javim“ odgovorim i brzo spustim slušalicu. Valjda bojeći se njegovog odustajanja. A što je sa mnom?

Dogovorili smo preuzimanje za popodne. Kao da se svima žurilo, i njima i nama.

Put do Specijalizirane bolnice bio mi je predug. Vjerojatno i mužu. Nismo razgovarali. Kao da je ušao neki strah i nelagoda u oboje. Htjeli smo dijete, ali u Zlatnom cekinu su najčešće bolesna djeca. Da, strepili smo od onog što nas čeka. Je li to normalno? Je li to fer prema djetetu o kojem nema tko skrbiti osim sestara u bolnici? Je li to fer prema nama koji bi htjeli biti roditelji, ali naravno zdravog djeteta? Ako nema tko skrbiti o njemu, onda je problem s njim vjerojatno jako velik. Jesmo li za to spremni?

Stotine pitanja rojilo se mojom glavom. Ni jedan nije imao odgovor. Na što sve sam spremna pristati? A on?

Čudesnost i ljepota života vjerojatno je u tome što te život uvijek iznova iznenadi. Bez obzira koliko imao godina i životnog iskustva, bez obzira koliko se spremao za neki događaj.

Iznenadenje?

Preblaga riječ.

Šok, da šok u najmanju ruku.

Ušli smo u dnevni boravak Zlatnog cekina i neka mlada sestra tutnula je mom suprugu vrištećeg dječaćića u naručje.

Pero, odmah sam znala da se tako zove, vrištao je iz sveg glasa, slina se slijevala iz njegovih širom otvorenih usta. Miješala se sa šmrkljima iz nosa.

Teško da se mogu sjetiti tko je bio više zaprepašten situacijom, moj suprug, Pero ili ja sama.

Ne znam o kome ili o čemu sam uopće razmišljala tih prvih par sekundi susreta. Ili ipak znam. Jedina misao bila je kako pobjeći glavom bez obzira.

Scena strašna za mene samu. Nisam ni pokušala uhvatiti suprugov pogled. Negdje sam gledala, baš i ne znam u kojem smjeru.

A onda me iznenadila tišina...

Pero je prestao plakati. Zašto? Kako?

Digla sam pogled prema njima i ponovno se iznenadila scenom.

Moj pedantni muž rukavom je brisao Peri lice, a Pero, on je gladio mog supruga po obrazu.

Gledali su se i smiješili, oboje, jedno drugom i svima nama.

Neočekivana slika. Prišla sam, kao da ću im nekako pomoći, a u zbilji njih su se dvojica snašli i bez mene.

25.08.

Pero danas slavi četvrti rođendan. Još uvijek ga nismo posvojili jer ga njegova biološka majka posjećuje svaka tri mjeseca jednom i to onemogućava završetak postupka posvajanja. Žalim je, ona vjerojatno nikad neće shvatiti kako je Pero sjajan dječčić, ali zahvalna sam joj, jer da ona nije rodila dvanaestero djece od kojih je jedanaestero u domovima za nezbrinutu djecu mi nikad ne bismo dobili priliku upoznati Peru.

Ja nikad ne bih postala teta-mama, a moj suprug nikad ne bi postao tata jer se biološki otac uopće ne pojavljuje.

Da je Pero poseban, da je naučio hodati i govoriti, da nam čini život uvijek iznova zanimljivim i neponovljivim ne trebam ni govoriti, ali da je trebao samo trenutak suprugove neodlučnosti i ja bih spremno otrčala u svoj dotadašnji život, ne upoznavši jedan sasvim nov i neprocjenjiv svijet, redovito se prisjećam.

Vesna Oršulić, Nova Gradiška